

πέτρα, ανοίγουν οἱ φωνές παράφωνα κι ὕστερα κλείνουν στήν
σιωπή.

☆

Τώρα πού ξυπνάμε ἀπὸ τὸ λήθαργο τῶν ἀδέξιων κινήσεων, γε-
μάτα ἀφή τὰ δάκτυλά μας τρυπᾶνε αὐτιά καὶ ὦμους δίνοντας
ζωή στὸ κοιμισμένο δέριμα.

☆

Θαρροῦν καὶ πάλι φέτος οἱ χαρὲς γεμίζοντας φωνή ἀπ' τὸ ἄ-
κουσμα τῶν στοιχείων τῆς φύσης. Καὶ μεῖς γυρίζοντας τὸ χρό-
νο στήν ἐποχὴ πού ζήσαμε θὰ κλείσουμε τὰ χέρια προστατευτι-
κά, τῇ θάλασσά μὲ τὰ βράχια δεμένα μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὰ γλυκὰ
κορμιὰ νὰ μείνουν προέκταση τῶν ματιῶν μας. Στιγμὲς κλειδιά
καὶ φῶς κριτήριο ὅλα αὐτὰ πού ξανακοιτάξαμε τὸ χειμῶνα. Νὰ
φεύγει ἡ γλώσσα χαϊδεύοντας τῇ γῇ μαλακὰ ρουφώντας τὴ
δύναμη τῇ ζωϊκῇ, νὰ δίνει θρασεμένα χτυπήματα στὸ νοῦ πού
'κλείσε τὴ ζωὴ σ' ἓνα μόνο ἀστερισμό.

Γιῶργος Μουζάκης

Ἡ τελευταία ἀνάσα κάτω ἀπ' τὸ κύμα
θὰ μᾶς λυτρώσει.

☆

Τὸ πρωτὶ μιὰ στιγμούλα
κυλάει ὁ ἥλιος στὸ λαιμό σου
ἄχ νὰ προλάβω μιὰ σταλίτσα
τὸ μύρο τῆς λευκάδας σου.

☆

Μόλις ξεχνᾶμε τὰ χτεσινὰ μας κατορθώματα
γίνεται τὸ ὄνειρο ὁμορφὴ πλάση.

☆

Ἐδῶ

τὰ μάτια μου, ἐσὺ κι ὁ θόρυβος.
Ὅποτε φεύγω μένει ὁ θόρυβος μαζί σου
ρωτᾷς γιατί δὲν σὲ πιστεύω.